

תת"ע 2188/07/13 - מדינת ישראל נגד שמחי איתם

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 2188-07-13 מדינת ישראל נ' שמחי איתם
תיק חיצוני: 50200878648

בפני	כב' השופטת לאה שלזינגר שמאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	שמחי איתם

החלטה

1. בפני טענת הנאשם בתום עדויות התביעה, כי אין להשיב לאשמה, משום שהתביעה לא הביאה ראיה לכל העובדות המרכיבות את יסודות העבירה ולפיכך עותר הסנגור לזכות את הנאשם כבר בשלב זה.
2. עפ"י כתב האישום, בתאריך 28.6.13 בשעה 16:20 נהג המבקש בטרקטור משא מס' רישוי 25-180-78 במחלף ינאי בירידה לכביש 2. באותן נסיבות נהג המבקש בהיותו שיכור בכך, שבבדיקת דגימה של אויר נשוף, נמצא כי ריכוז האלכוהול שלו בליטר אחד של אויר נשוף הינו 450 מ"ק"ג, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) ותקנה 169(ב) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.
- בהקראה שהתקיימה ביום 18.12.13 כפר הנאשם בשכרות, בתקינות המכשיר, בשעה, במיומנות המפעיל ובתוכן בלוני הכיול.
3. במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרים ליאור שכטר (עת/1) אשר בצע לנאשם בדיקת מאפיינים (ת/3) ובדיקת נשיפה בינשוף (ת/7), שלומי הלוי (עת/2) ויורי מרום (עת/3) .
- בין הראיות שהוגשו ואשר רלוונטיות לדיון בבקשה דן הינן (בנוסף לראיות הנ"ל): תעודת בלון, הנמצא בתחנת המשטרה ובאמצעותו נעשה כיול יומי, שנערכה ע"י STG (ת/9), תע"צ (ת/12) אליה צורפה תעודת בלון המעבדה שנערכה ע"י "Spantech Products Limited" (להלן: "ספנטק"), ותצהיר קונסולרי מאת כריסטופר ג'ורג' סטריט, מטעם חברת STG (ת/13).
4. לטענת בא כוח הנאשם, כתב האישום בתיק הנדון מבוסס על מדידה באמצעות מכשיר, שתקינותו ותפעולו מותנים בשימוש במיכל כיול תקין ואמין. אולם, התביעה לא הוכיחה את תקינותו של מיכל הכיול

עמוד 1

ולא את אמינותו, ואם לא הוכחה תקינות הכיול ואמינותו, הרי שהדבר מטיל ספק בנכונות התוצאות המתקבלות במכשיר הינשוף, באמצעותו נערכה מדידתו של ריכוז האלכוהול בגופו של הנאשם.

בלון הכיול, משמש כידוע להשוואה בין נתוני מכשיר הינשוף לנתוניו של בלון הכיול בעת שמתבצע כיול הינשוף. בלון הכיול מכיל גז יבש, ששיעור האלכוהול בו הוא 350 מק"ג לליטר גז. לכל בלון מוצמדת תעודה מאת היצרן ובה נקוב שיעור האלכוהול המצוי בו בדיוק רב יותר (אך לא לגמרי ותתכן סטיה של עד 2%). ר' רע"פ 3981/11 **נעם שרביט ואח' נ' מד"י** מיום 5.7.12 מפי המשנה לנשיא כב' השופט א. ריבלין.

אולם עפ"י ת/13, חברה אחרת, בשם Scientific & Technical Gases " (להלן: "S.T.G") היא שהגישה תצהיר מטעמה לאור דרישת ב"המש העליון ברע"פ 3981/11 הנ"ל, שקבע, כי לצורך הוכחת התנאים הנדרשים בפקודת הראיות להוכחת קבילותה של הרשומה המוסדית על התביעה להגיש תצהיר מטעם היצרן (סעיף 15 לפסה"ד).

אם התעודה הוגשה ע"י ספנטק, טוען הסנגור, הרי שהתביעה היתה צריכה להגיש תצהיר ע"י נציג מטעמה של ספנטק ולא מטעמה של חברה אחרת. משלא הוגש תצהיר מטעם ספנטק, הרי שלא הוכיחה המאשימה את תקינות בלון הכיול.

הסנגור מוסיף וטוען, כי בתצהיר שהוגש, מטעם S.T.G, ע"י מר כריסטופר סטריט, אין התייחסות לחברת ספנטק ולבלונים שהיא לכאורה מייצרת ולא לתעודות הבלון שהוגשו כראיה בתיק הנדון.

ואם יצרנית הבלונים היא STG, משמעות הדבר לטענת הסנגור, כי מי שהיה צריך להפיק את תעודת הבלון (ת/12) היא חברת S.T.G ולא ספנטק.

לאור האמור לעיל, סבור ב"כ הנאשם, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות על סמך בדיקת הנשיפה בינשוף.

לטענתו, גם לא ניתן להרשיעו בעבירה זו מכח בדיקת המאפיינים, כיוון שזו היתה תקינה לחלוטין, למעט ההערה, שבמבחן הליכה על קו, הנאשם הסתייע בהרמת ידיו לצדדים לשם שמירה על יציבות בתחילה והוער לו על כך.

יצוין גם, כי כל החלק שדן ב"מאפיינים המצביעים על חשד לשכרות" (סעיף 4) לא מולא בטופס ונרשמה הפניה למזכר שערך עת/2, ת/10. אולם במזכר זה אין כל התייחסות למאפיינים כלשהם.

לפיכך הוא עותר לזיכוי של הנאשם כבר בשלב זה.

4. ב"כ המאשימה טען בתגובתו המפורטת בכתב, שהוגשה ביום 18.5.15, כי המאשימה הגישה ראיות במידה מספקת להרשעת הנאשם. ב"כ המאשימה טען, בין היתר, כי טענותיו של ב"כ הנאשם כבר נטענו במסגרתם של תיקים אחרים ונדחו ע"י הערכאות השונות והפנה לפסיקת בתי המשפט בערכאות

השונות בנוגע לתקינות בלוני הגז ובדיקות הכיול.

הדין:

5. סעיף 142 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965, קובע כי בית-המשפט יזכה את הנאשם אם נסתיימה פרשת-התביעה והאשמה לא הוכחה אף לכאורה.

מה כמות הראיות אשר תיחשב להוכחה לכאורה או במילים אחרות, מה מידת השכנוע אשר צריכה לנבוע ממכלול ראיות כדי שיזכו בתואר של "הוכחה לכאורה". על כך אמר בית-משפט העליון בע"פ 49/28, **סעיף חוסיין זרקא נ' היועמ"ש**:

"....המושג 'הוכחה לכאורה' - עתה נוכל להבהירו ביתר קלות - פירושו, אותה כמות של עדות שהקטיגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 ("חובת ההוכחה", בשונה מהחובה מס' 1 "חובת הראיה" - ל.ש.ש.) המוטלת עליה - ואשר תספיק - אם בסוף הדיון יתן בית-המשפט אמון בה וייחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה." (עמ' 526).

עוד נפסק כי: "בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית-המשפט העליון בע"פ 28/49, [1]. הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר ככלל של פרקטיקה (NOTE PRACTICE), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן (1 (All E.R. 448 (1962)). אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות.

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום....".

ע"פ 732/76 מד"י נ' ישראל כחלון, מפי כב' השופט שמגר (כתוארו אז) מיום 21.11.77.

אושר בדנ"פ 2068/00 מאיר דהן נ' מד"י, מפי כב' השופט (כתוארו אז) א. ברק מיום 2.7.00 ,

בשפ 1887/02 אנטולי מירופולסקי נ' מד"י, מפי כב' השופטת דורנר מיום 18.3.02 ועוד.

כלל בסיסי, במשפט הפלילי קובע, כי באם התביעה לא הביאה ראיה לאחד מיסודות העבירה, כי אז אין טעם להמשיך בהליך המשפטי, משום שברור, שבהעדר הוכחה כלשהי לאחד מיסודות העבירה, דינו של הנאשם להיות זכאי.

מאידך גיסא, כאשר יש ראיה כלשהי לכל יסודות העבירה, שומה על בית המשפט ליתן לנאשם הזדמנות לסתור את ראיות התביעה הן מבחינה עובדתית והן מבחינת משקלה של אותה ראיה שהתביעה הביאה.

רק בתום ההליך המשפטי, בין אם הנאשם הביא ראיות להגנתו ובין אם לאו, עובר בית המשפט לשלב של בחינת מהימנות הראיות, כמותן ומשקלן של ראיות התביעה. מכאן, שכאשר יש בפני בית המשפט ראיות כלשהן על יסודות העבירה, אין מקום לטענת הנאשם, כי אין להשיב על האשמה וכי יש לזכותו כבר בשלב של סיום הבאת ראיות התביעה.

6. תעודת הבלון, שהוגשה על ידי המאשימה להוכחת תקינות הכיול (ת/12), הופקה על ידי חברת ספנטק, שמעידה על המספר הסידורי של הבלון -187984D.

בטופס ביקורת תקופתית של כיול הינשוף (ת/12) נרשם, כי הבדיקה נעשתה על ידי בלון מס' 187984D. דהיינו, ברור ששני מסמכים אלה, דנים באותו בלון.

7. כאמור, תעודת בלון הכיול של המעבדה באמצעותו נעשה כיול חצי שנתי ניתנה ע"י ספנטק אולם התצהיר הוגש ע"י חברת אחרת - STG.

יצוין כי עפ"י האמור בתצהיר, (פיסקה שלישית) הבלונים מיוצרים ע"י STG.

8. כבר נפסק ע"י ביהמ"ש העליון ברע"פ 3981/11 **שרביט ואח' נ' מ"י**, מפי כב' המשנה לנשיא א. ריבלין, מיום 5/7/12, כלהלן: "בתיקים בהם תתעורר בעתיד מחלוקת דומה, מן הראוי כי התביעה תבחר להוכיח את התנאים הנדרשים בפקודה להוכחת קבילותה של הרשומה המוסדית בדרך הרגילה **בתצהיר שיוגש מטעם היצרן**" (ההדגשה שלי- ל.ש.ש.).

במקרה דנן, לא קיימה התביעה את הוראות ביהמ"ש העליון בהוכחת הרשומה המוסדית, שהוגשה שלא ע"י היצרן של אותו בלון, שעליו היא מסתמכת.

כאמור, תעודת הבלון ת/12, שהינה רשומה מוסדית, נושאת לוגו של חברת ספנטק, ונושאת חתימה, שנחזית להיות מטעם חברת ספנטק, אולם כאמור, עפ"י התצהיר שהגישה המאשימה, הבלון יוצר ע"י STG.

9. אינני מתעלמת מפסיקת ביהמ"ש המחוזי בעפ"ת 38612-02-12 **יעקב ברוך נ' מ"י** מפי כב' השופטת הבכירה נ. אהד, מיום 13/4/14, אך המאשימה לא הביאה ראיה כלשהי להוכחת הזהות המוחלטת בין עסקיהן של שתי החברות, ולכך שהשם "ספנטק" הינו רק סמל מסחרי לבלוני הגז המסופקים לישראל ע"י STG.

אציין עוד, כי העובדות במקרה דנן אינן זהות לעובדות שבעפ"ת 31798-12-10 **רודיטי נ' מד"י**, ו-23992-01-11 **לירן בלול נ' מד"י** בפני כב' השופט רענן בן יוסף מיום 19.5.11, שבאותם מקרים התעודה ניתנה על ידי חברת STG, שהיא גם היצרנית, כפי שעולה מפסה"ד (ר' סעיף 4).

10. סיכומי של דבר, אני סבורה כי התעודה ת/12, אינה יכולה לשמש כהוכחה של רשומה מוסדית **מאחר** **שספנטק אינה היצרנית**, וכנובע מכך, אין בפני ביהמ"ש ראיה על תקינות הכיול.

11. נימוק נוסף לכך שהמאשימה לא עמדה בנטל הראיה הדרושה בשלב זה, הוא שהתצהיר שהוגש אינו מטעם חברת ספנטק, שסיפקה את תעודת הבלון.

12. לא ניתן גם לבסס הרשעה בנהיגה בשכרות על סמך הראיות הנוספות בפני, כגון בדיקת המאפיינים ועדויות עדי התביעה, כיוון שבדיקת המאפיינים היתה תקינה לחלוטין, למעט העובדה שהנאשם בתחילת הליכתו על קו הסתייע בהרמת ידיו לצדדים, אך צלח את כל מבחני הביצוע.

הוכח, על פי ראיות התביעה, שהנאשם עמד במבחני הביצוע בבדיקת המאפיינים בהצלחה, דבר המוכיח, שגם אם שתה הנאשם משקה משכר, לא היה בשתייה זו כדי להשפיע עליו וממילא לא היה תחת השפעת אלכוהול.

משקלן של כל הראיות הללו, הוא כה נמוך, עד כי אינו יכול להוות בסיס להרשעה. לכן אין בהן כדי להדוף את הטענה של "אין להשיב לאשמה".

13. לפיכך, אני מקבלת את הטענה ומזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הדיון הקבוע ליום 31.5.15 מבוטל.

המזכירות תשלח עותק החלטתי לצדדים בהקדם.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ה, 28 מאי 2015, בהעדר הצדדים.